

GLOBUL DE STICLĂ

Într-un orașel frumos, cu copaci, cu multă verdeață și parcuri mari pline de copii veseli, locuia și un băiețel care se numea Vlăduț. Nu era mare, dar nici micuț. Era un băiețel care mergea la grădiniță. Părinții și rudele sale, unchi, mătuși și bunici, îl adorau.

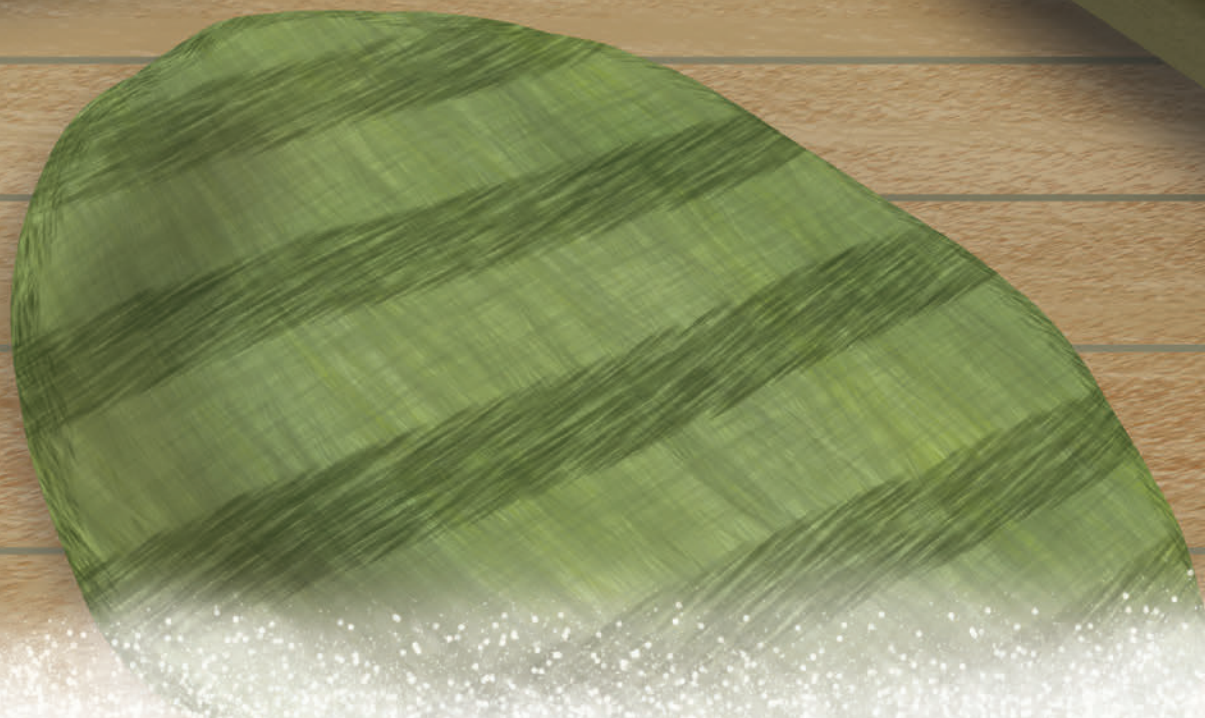
Pentru că era unicul fiu (sau nepot) și avea atâtea rude în jurul său care se întreceau să-i facă multe cadouri, fără să fie măcar ziua lui de naștere sau o altă sărbătoare, devenise foarte greu de mulțumit. În plus, i se oferea orice de-ndată ce deschidea gura să ceară! Dar să nu credeți că se bucura mult timp de vreo jucărie! Se juca puțin, apoi o arunca, sau o desfăcea, doar așa, din curiozitate. Cum vedea o jucărie la un alt copil, care i se părea interesantă, i-o cerea și se prefăcea că a scăpat-o din mână. Doar să o strice, pentru că era invidios!

Acum, văzuse într-o vitrină un glob de sticlă. Era frumos! Dacă întorceai globul, ningea. În interior avea și un copil cu o săniuță, iar lângă el, un om de zăpadă. Vlăduț își dorea atât de mult globul!

Magazinul însă era închis. Când s-a dus a doua zi să îl cumpere, nu l-a mai găsit! Dispăruse!

A început să plângă și să bată din picioare. Degeaba i s-a explicat că jucăria se vânduse! Ar fi trebuit să înțeleagă. Dar el nu a vrut și pace!

Într-o seară, un spiriduș care făcea jucării pentru Moș Crăciun a venit să se convingă. Auzise de isprăvile lui Vlăduț și a vrut să vadă ce se întâmplă. Fără să-și facă simțită prezența, spiridușul a văzut toate jucăriile stricate și chiar a observat cum copilul se purta foarte urât și strica cu nepăsare lucrurile făcute cu atâta muncă și cu multă dragoste! S-a supărat atât de rău, încât a doua zi s-a prefăcut a fi vânzătorul de la magazinul de jucării și a sunat la ușă. Ce s-a bucurat Vlăduț când a deschis ușa!

Spiridușul adusese globul de sticlă! Contrar obiceiului lui, de data asta, s-a jucat destul de mult cu jucăria primită. Seara, la culcare, omul de zăpadă a ieșit din globul de sticlă și l-a invitat să urce pe o sanie. Au urcat amândoi, când ce să vezi? Săniuța nu se mai oprea, alerga întruna, până a ajuns într-un loc necunoscut. Era numai zăpadă de jur împrejur. O zăpadă mult mai strălucitoare și ningeă încontinuu! Nu mai era nimeni acolo, doar el, săniuța și omul de zăpadă, care i-a spus așa:

— Aici ești în globul de sticlă. Mâine ai să mergi să lucrezi în Fabrica de Jucării.

Lui Vlăduț nu i-a venit să creadă! Parcă era un vis îngrozitor! A încercat să fugă, dar s-a lovit de pereții globului. Prin geam își vedea casa în care locuise, dar nu putea să iasă din glob. Și era atât de aproape! A început să strige. Nu-l auzea nimeni!

